

Ane Ramos

L.H. 3. zikloa

"Mila eta bat argazki desberdin
Kilimanjaro ingurutik"

MILA ETA BAT ARGAZKI DESBERDIN KILIMANJARO INGURUTIK

Bazen behin Ainara izeneko 12 urteko neskatila abenturazale bat. Ez zen oso garai, baina jator-jatorra zen. Azalez beltzarana zen, eta mendiak igotzeko zaletasun ikaragarria zuen. Bere etxe inguruko mendi guztiak zituen, eta berak hain ezaguna baina aldi berean ez ezaguna zen Kilimanjaro mendira igo nahi zuen.

Behin bere amonaren lehengusuaren laguna edo horrelako zerbait bisitatera joan zen, Afrikako Zanzibar herritik; motxila eta ~~traste~~ guztiak hartu eta harantze abiatu zen, pentsatu zuen eguneroko bat idazteko egun bakoitzean gertatzen zena ez ahazteko. Bere argazki kamesa ere hartu zuen, animalia, zuhaitz, edo beste zenbait gauzari argazkia ateratzeko

Harantz partitu zuten, ba, Ainarak mendizale

Kementzu eta abenturazalea.

Lehenengo egunean, Kilimanjaroetik hurbil zegoen basamortu txiki eta bero baktik pasatu zen. Bertan sugaak eta azeri iturako zenbait animalia ikusi zituen belar multzo txikien artean. Harrituta, alde guztietara begiratu ondoren, ohartu zen errekatxo bat pasatzen zela kanpatu behor zuten tokitik hurbil. Nekatuta zegoenez, Kamera hortu eta inguruak miatzen joan zen; argazki pare bat egin eta berriaz itzuli zen kanpatu zuten tokira. Argazki gehienak paisaiarenak ziren.

Bigarren egunean, oihan hostotsu eta handi bat bisitatu zuten.

Bertan sugaak, txoriak, tximinoak, landareak, zuhaitzak etab. guzta ikusi zituen, gehien gustatu zitzaizkion irudiak gorantz begiratu eta han zuden hegazti

Koloretsuenak izan ziren. Hain ere argazki-

ak atera zituzten, den-dena egunerokoan

idatziz. Hurrengo egunean mendi handi haren

magalerantz abiatu zen. Bidea nahiko al-

dapatsua zenez bizkor nekatu zen eta ahal

izan zen tokian kanpatu zuen. Leku hura

ere arakatsua atera zen, baina laste itzuli

zen, hodei beltz handi batek hurbiltzen

ikusi zituenean; azken argazkiak atera eta

Kanpin-dendara sartu zen. Hurrengo lau egunek euritsu eman

zuten. Ainarak, bitartean egunerokoa zuzentzen igaro zituen egunak.

Bostgarren egun euritsuaz ametzetan zegoela, eguzki izpi

batzuk iratzarri zuten Aina. Asko poztu zen behingoz eguzkia agertzeagatik. Gogo beteaz zegoenez, asko ibili zen egun hartan, nahiz eta bide oso aldapatsua izan. Gora ta gora ibili zen baina, pentsatu zuen: "Kilimanjaro mendi altuenetarikoa bat da, ez oxigeno askorik egongo, baina inguruak bisitatzeko ederto dago ezta?"

Eta argazki mordoa egin zuen. Bost-bat hilabete igaro zire, azkenean heldu zuen berriro Zanzibar herrixkara. Egun pare bat barru Fustal Herri-ra itzuli, etxe-ko ordenagailuaren gelan sartu eta argazki guztiekin "web-orri" bat sortu zuen.

www.ainarakili.com

Hamar urte geroako oso famatu egin zuen - eta Zanzibas herrixkari laguntzen ihautsua zuen.

Hala bazan edo ez, nik kontatu dizuet.

Marrakileria eta egilea: Ane Ramos

Ibai Lasso Gardoki

L.H. 3. zikloa

"Olentzero eta armairu magikoa"

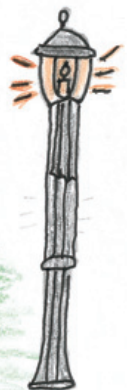
OLENTZERO ETA ARMAIRU MAGIKOA

Bazen behin, herri txiki batean, Lontzo izeneko mutiko bat. Bost urte zituelo, bere ama hil egin zen eta bere aitak etxetik alde egin zuen.

Lontzok ez zuen gurazorik ez lagunik, baina egun baten, Jaru, Ane eta Elena deituriko hiru lagun egin zituen. Gero, lagunek haien etxera gonbidatu zuten eta bertan eskutaldera joan zuten. Ane, berekiko beketako armairu magiko baten sartu zen. Anek farola bat ikusi eta bertaraino hurbildu zen. Bat-batean farola bat agertu zen, eta ikaraduta, biak batera ohie egin zuten. Ane astiro-astiro farolaren gainera hurbildu eta honela esan zion:

- Ni Ane naiz, eta zu?

- Ni Tupur da izena eta oso urrutitik dator.

Ane eta Tupmus lagunak egin zirenez, Tupmurek, Ane, bere etxera gonbidatu zuen te bere bat hartzera. Bere etxera hel berain laster, Tupmus negarorret hasi zen. Anek, zer gertatzen zitzaien galditu zion, eta Tupmurek, egin behar den gauza bat ez dagoela egiten erantban zion. Anek honela erantban zion:

- Eta zer da egin behar duzun hori?
- Sorgin gairito batelk eraten du giralik bat ikusten dugunean eraman behar dugula, berak jateko.
- Baina, zu ez zara horrelakoo, eta? galdetu zion Anek.

Gero, Tupmurek, Ane lepocan hartu eta fardarantze abiatu ziren. Bertan Lontso, Josu eta Elena aurkitu zituzten. Harek, Tupmus ikustean beldurtu egin ziren. Tupmurek, Aneren lagunak agurtu eta beldurrik ez edukitzeak eran zien.

Halako batean, Tupmurek otso baten gaurualk erantban zihuen eta berak eragurtzen zuen tunel batetik eraman zihuen umekak. Tunelcan hiru zulo zuden eta Tupmurek bazeleien nondik joan, baina otsoak ez, horregatik etxera bueltatu zen.

Tuneletik irten zirenean, Tupmurek, umekak olentzerocarengana eraman zihuen. Olentzeroc eperuto batelko Kapitaina zen eta umeki oparualk eman zihuen. Lontsori eta Josuri espata eta eskudo bana, Elenari arlima eta gurialk eta Aneri daga bat eta harak bat. Erakelko horretatik edanex gero, zauri gurualk kentzen zirenez. Aneri arko gurualk zihuen.

Egun batean, Elena, Ane, Lontzo eta Jorri entrenatzen joan ziren eta zortzaker, atzo agertu zitzairen berriro, Lontzok, orain espato bat zuelan eta bi aldiz pentatu gabe, atzo hil egin zuen.

Denbora igaro eta trukatzen joan zirenez laurak, eta oro ondo maneiatzen zituztenen haien armak, gorrara joaten erabaki zuten.

Sorginaren ejertitza gehienak mairuak ziren, baina jenerala mintaurak beltz eta handi bat zen. Erabakial, zentaurak eta fauno asko hil zituen, eta olerteroen ejertitza jenerala, mintaurak. Gero, Sorginak, zentaurak harri bixutu eta olerterak hil egin zuen, ordea. Elenak, oro harerak, sorginari hiru gero bat eta hil egin zuen. Hari gertatzen zela, Sorginaren ejertitza, harriak joan zen eta, Ane, Elena, Jorri eta Lontzo egin ziren erregaik.

Asteleke igarotakoan beraien mundura itzuli ziren berriro eta han aurkitu zituzten Jorri, Ane eta Elenaren gurazak.

Lontzo oro triste jarri zen, bere ama ez bait zegoen hor. Baina orduan Anek beraien bizitzera joateko erabaki zion, Lontzok hasieran ezetsi erabaki zion, baina arloarean onartu behar izan zuen, ez bait zitzaion beste lekurik geratzen.

Alazne Arrazola Sastre

L.H. 3. zikloa

"Edabe baten ondorioa"

Edabe baten ondorioa

Ni Maite naiz, hamar urteko neskatila, eta historia miragarri bat kontatuko dizuet. Historia hau oso interesgarria irudituko zaizuela uste dut.

Behin, gimnasia egin ondoren dutxan sartu eta ni eta beste bi lagun ikastolan gelditu ginen gaitzapeturik. Ez genekien zer egin eta jokatokira joan ginen jolastera. Iluntzeko zortziak iritsi ziren eta gose handia genuen jadanik. Jantokiko janaria jan genuen eta ikastolako laborategirantz abiatu ginen. Beldur handia genuen, baina sartu egin ginen. Hara sortzean Ainhoak esan zidan:

- Maite ezetz edan hor dagoen edabe pozitsu hori?
- Ausartzen naiz -erantzun nion- baina ez daukat gogorik.

Orduan Anek:

- Apostu egiten dizuet ez duzuek edango.
- Edango dugu, baina zuk ere edaten baduzu. -esan nuen nik.

Hori esan ondoren, edabearen potea hartu eta lehenik Ainhoak edan zuen, gero Anek eta azkenik nik. Oso zapora arraroa zuen, baina ez genuen eraginik nabaritu.

Oso nekaturta geunden eta trikiak eta egiteko erabiltzen dituzten oheetan egin genuen eta.

Hurrengo goizean ez genuen ezer nabaritu ispitura beginatu arte. Orduan behiaren adarrak atera zitzaizkigula ohartu ginen.

-Aaaaaa!! Zer da hau? Ni itxura honekin ez naiz klasea! Zer esango digute? -esan zuen Anek.

-Edo bearen eragina izango da eta kapela eraman behariko dugu. -jarraitu ruen nik.

Gelara sartzeko ordua zen eta gure azala kolorez aldatzen zegoen. Beltza eta zuria zen! Apatak atera zitzaizkigun eta buztana ere bai. Orduan, herriko sendagitearengana joatea erabaki genuen. Ahalegin handiak egin genituen sendagite hura aurkitzeko. Aurkitu genuen eta Ainhoak esan zion:

-Sendagite jauna, hitzegin ahal dugu zurekin?

-Begira zer gertatu zaigun. Behi bihurtu gara! -esan nion haserre bizian.

-Nola irtengo gara kalera horretatik? Ez al duzu ikusten? -galdetu zion Anek.

- Bai, ikusten dut, bai. Oso kasu arraroa da. Ez dut inoiz ikusi horretako kasurik. Zer jan edo edan duzue?

- Egia esan - jarraitu nuen - ikastolako laborategian sartu eta edabe bat edan genuen.

Orduan, pentsatzen hasi zen eta ideia bat izan zuen.

- Badakit! Edabe pozositso bat egiten hasiko naiz eta datorren astetako prest egongo da.

Aste bat igaro ondoren, sendagilearengana joan ginen. Han zegoen bere edabearekin. Edaten hasi ginen eta oso zapare ona zuen. Bapatean nabari genuen eragina eta geure belako itxura hartzen hasi ginen.

Orduan, konturatu ginen edabe hori edatea txarto egina zegoela.

Badakizue, ez ikutu besteenak diren gauzak baimenik gabe bestela... Behi bihurtu zaitzekete!

AMAIERA

Egilea: Alazne Arrazola

GERNIKA-LUMOKO UDALA
Hezkuntza Saila
Euskera Zerbitzua

KULTURA SAILA (HPS)

**Bizkaiko Foru
Aldundia
Diputación
Foral de Bizkaia**